

मानोञ्ज

“विदूरयस्य तनया हाचिबाबस्य भूयतः ।
तस्य पत्नी बभूवाय मानिनी नाम मानिनी ॥”
मानो, [न]त्रि, (मानोऽस्यास्तीति । मान + इनिः ।)
मानविश्रुतः । इति मेदिनी । मे, १०६ ॥
(यथा, मार्कण्डेये । १२३ । २२ ।
“ततस्ते भूयतः सर्वे बहुश्लोम मानिना ।
निराकृताः सुनिर्विन्नाः प्रोचुरन्धोन्वमाकुजाः ॥”)
सिंहः । इति राजनिर्घण्टः ॥
मानुषः, पुं, (मनोजातः । मनु + “मनोजाता-
वच् यतो युक् च ॥” ४ । १ । १११ । इत्यञ्
युगागमम् ॥) मनुष्यः । इत्यमरः । २ । १ । ११ ॥
(यथा, मनु । ६ । २८४ ।
“चिकित्सकानां सर्वेषां मिथ्याप्रचरता इमः ।
अमानुषेषु प्रथमो मानुषेषु तु मध्यमः ॥”
मनुष्यस्येदम् । अथ । मनुष्यस्यन्विनि, नि ।
यथा, महाभारते । १२ । १ । २० ।
“अज्ञत्वा मानुषं कर्म यो देवमनुष्यते ।
यथा आन्वति संप्राय्य पतिं जौवमिवाङ्गना ॥”)
मानुषिकं, त्रि, (मनुष्यस्य भावः कर्म वा ।
मनुष्य + ठञ् ।) मनुष्यस्य कर्मादि । मनुष्य-
स्येदमित्येवमर्थे चिकित्सकप्रत्ययेन निष्पन्नम् ।
मानुषी, स्त्री, (मानुषस्य स्त्री । मानुष + जातित्वात्
ङीष् ।) मनुष्यस्त्रीजातिः । यथा,—
मनुष्यी मानुषी नारी मानुषी मानुषियाम् ।
इति शब्दरत्नावली ।
(मनुष्य + अच् + ङीष् ।) चिकित्साविशेषः ।
यथा,—
“आसुरी मानुषी देवी चिकित्सा वा त्रिधा
मता ॥”
इति शब्दचक्रिका ॥
मानुष्यं, स्त्री, (मनुष्यस्य भावः । मनुष्यस्येदमिति
वा । मनुष्य + अच् ।) मनुष्यस्य भावः । मनु-
ष्यत्वम् । (यथा, भागवते । ४ । २३ । २८ ।
“व वचितो वतात्मनुक् ज्ञान्येव महता सुषि ।
कन्यापवर्गं मानुष्यं विषयेषु विवर्णते ॥”)
मनुष्यशरीरम् । यथा,—
“मानुष्ये कदलीसर्पे निःसारे वारमागंभम् ।
यः करोति च संश्लो जज्ञुदुदवन्निमे ॥”
इति शुद्धितन्त्रे याज्ञवल्क्यवचनम् ।
(मनुष्यस्यन्विनि, नि । यथा, महाभारते ।
१ । १५३ । १११ ।
“गच्छ जानीहि के त्वेते शेरते वनमाश्रिताः ।
मानुष्यो वज्रवान् गन्धो ब्राह्मं तपयतीव मे ॥”)
मानुष्यकं, स्त्री, (मनुष्याणां समूहः । मनुष्य +
“मौत्रोचोद्गोरधेति ॥” ४ । २ । १५ । इति वृत् ।)
मनुष्यसमूहः । इत्यमरः । १ । २ । ११ । (मनुष्यस्येदं
मानुष + यत् । स्वार्थे कन् । (मनुष्यस्यन्विनि,
नि । यथा, महाभारते । ५ । ७७ । ८ ।
“सुमन्वितं सुनीतञ्च न्यायतकोपपादितम् ।
ज्ञतं मानुष्यकं कर्म देवेनापि विवर्धते ॥”)
मानुष्यकं, स्त्री, (मनोज्ञस्य भावः कर्म वेति ।
“इन्द्रमनोज्ञादिभ्यश्च ॥” ५ । १ । १३१ । इति

मान्यः

वृत् ।) मनोज्ञता । मनोज्ञस्य भाव इत्यर्थे
कम् प्रत्ययेन निष्पन्नम् ।
मान्यं, स्त्री, (मन्स्य भावः कर्म वा । मन् +
“पत्यन्तपुरोहित्वादिभ्यो यक् ॥” ५ । १ । २८८ । इति
यक् ।) रोगः । इति हेमचन्द्रः ॥ मन्स्यता च ।
(यथा, कथासरित्सागरे । २४ । १३५ ।
“विचक्षी च ततस्तस्मिन् पुरोधसि चकार
सः ।
मान्यमल्पतराहारलक्ष्मीकृततनुर्नृणा ॥”)
मान्याता, [ऋ] पुं, (मां धास्यतीति । घेट् +
ट् ।) युवनाम्बरराजपुत्रः । तत्पर्यायः ।
युवनाम्बनः २ । इति हेमचन्द्रः । ३ । ३६४ ।
तद्विपर्ययं यथा । ‘तस्मात् प्रसेनजित्तु ततो युव-
नाम्बोऽभवत् । तस्य च पुत्रस्त्वानिर्जिदान-
सुनीनामाश्रमस्यत्वे निवसतः क्षपासुभिस्ते-
मुविभिरपत्न्योऽदनायेहिः कृता । तस्याश्चाहं-
राजे निवृत्तायां मन्त्रपूतजलपूर्णकनसं वेदी-
मध्ये निवेश्य ते सुनयः सुपुत्रः । सुपुत्रश्च तैव-
तीवदृष्टपरीतः स भूपालसामाश्रमस्यकर्म
विशेषः । सुपुत्रश्च तादृशीन् नैवोत्पापयामास ॥
तच्च कनसजलमपरिमेयमाहात्म्यं मन्त्रपूतं
पत्नी । प्रपुत्रश्च ऋषयः पश्यन्तुः । केनैतन्मन्-
पूतं वारि पीतम् । अत्र हि पीते राक्षोऽस्य
युवनाम्बस्य पत्नी महावज्रपराक्रमं पुत्रं जन-
यिष्यति । इत्याकर्ण्य स राजा अजानता मया
पीतमिवाह । गर्भञ्च युवनाम्बोऽदरेऽभवत् ।
क्रमेण च वरुणे । प्राप्तवमयश्च दक्षिणं कुचि-
मवनीपतेर्निभिय निचक्राम । न चासौ राजा
ममार । जातो नामैव कं धास्यतीति ते सुनयः
प्रोचुः । अथागम्य देवराजवतीम् । मामयं
धास्यति । ततोऽसौ मान्याता नामतोऽभवत् ।
वक्रं चास्य प्रदेशीनी देवेन्द्रेण च्यासा तां पपौ ।
ताश्चान्तस्त्राविश्वीमावाद्याहैवेकेन अवहंत ।
स तु मान्याता चक्रवर्ती सप्तद्वीपी महीं
पुतुजे । भवति चात्र श्लोकः ।
“यावत् सुख्यं उदेतिस्र यावच्च प्रतिहितति ।
सर्वं तद्वयौवनाम्बस्य मान्यातुः चैत्रसुख्यते ॥”
मान्याता शश्विन्दुहितरं विन्दुमतीसुपयेमे ।
पुत्रकुतुबमन्वरीयं सुपुत्रस्य च तस्यां पुत्रत्रय-
सुत्वाद्यामास । पञ्चाशच्च दुहितरस्यस्यामेव
तस्य सुपतेर्भूयुः ॥” इति विष्णुपुराणे ४ अंशे
२ अध्यायः ॥
मान्यः, त्रि, (मान्यत इति । मान + कर्मणि
ष्यत् ।) अर्थः । तत्पर्यायः । पूज्यः २
प्रतीकः ३ भगवान् ४ भट्टारकः ५ । इति
जटाधरः ॥ (यथा च मनु । २ । १२६ ।
“तेषाम्बु समवेतानां मान्यो ज्ञातकपापिष्वौ ॥”
प्रार्थनीयः । यथा, रामायणे । १ । ८ । १८ ।
“यथा वै भरतो मान्यस्तथा भूयोऽपि राचवः ।
कौशल्यातोऽतिरिक्तञ्च मम सुश्रूयते बहु ॥”
“मान्यः प्रार्थनीयः श्रेयस्करः । तथा तद्वत् ॥”
इति तट्टीकायां रामाह्वनः ॥)

माया

मान्यस्थानं, स्त्री, (मान्यस्य स्थानं ।) पूज्यत्व-
कारणम् । यथा,—
“वितां वन्तुर्वेद्यः कर्म विद्या भवति पञ्चमी ।
यतानि मान्यस्थानानि गरीयो वद्वदुत्तरम् ॥
पञ्चानां त्रिषु वर्षेषु भूयसि युवन्ति न ।
यच्च स्युः सोऽत्र मानार्हः शूनोऽपि दशमी
गतः ॥”
इति मानवे २ अध्यायः । कौर्म ११ अध्याये-
ऽप्येवम् ।
माया, स्त्री, (मान्य + क्त्वायां टाप् ।) मन्वयाणां ।
यथा,—
“अभिर्मान्या तु माया च मन्वयाणा च
मोहना ॥”
इति शब्दमाणा ॥
पूज्या च ।
मापयः, पुं, (मा विद्यतेऽपत्यमस्य ।) कामः ।
इति वृहजसुधः ॥
मापयः, पुं, (मापयति स्वार्थेऽङ्कमनेनेति । मा +
चिप् + करणे लुट् ।) तूलः । इति शब्द-
चन्द्रिका । परिमाये, स्त्री । (कियमम्यञ्च ।
यथा, महाभारते । २ । ५१ । १५ ।
“यस्मिन् देशे च कावे च मापयेयं प्रवर्णिता ॥”)
मामकं, त्रि, (ममेदम् । अस्मद् + “तवकममका-
वेकवचने ॥” ४ । ३ । ३ । इति अच् ममका-
देश्च ।) मदीयम् । इति मेदिनी । के, १२८ ॥
(यथा, महाभारते । २ । १०५ । १२ ।
“ततो मामाह च सुनिर्गमंस्तुतञ्च मामकम् ॥”)
ममतायुक्तः । इति शब्दमाणा ॥ यथा च
महाभारते । ४ । ५० । १७ ।
“अत्र या मामिका दुहिः श्रुयतां वदि रोचते ॥”)
मामकः, पुं, (माम + स्वार्थे कन् ।) मातुलः ।
इति मेदिनी । के, १३८ ॥ ममार्यं वा ममेदमिति
दुहित्यस्य । कप् । लपञ्चः । इति शब्दमाणा ॥
मामकीनं, त्रि, (ममेदम् । अस्मद् + “तवकमम-
कावेकवचने ॥” ४ । ३ । ३ । इति खन् । ममका-
देश्च ।) मदीयम् । ममेदमित्यर्थे स्त्रीने कर्त्तृणि
अस्मद् एकत्वाकारदेशे अस्य च ममकारदेशे
द्वौ मामकीनम् । इति दुर्गादासः ॥ (यथा,
कथासरित्सागरे । ३२ । १४५ ।
“एतच्च मे कियत् किं हि न दुह्या वाधयाञ्च-
रम ।
प्रज्ञां मामकीनं च श्रुयतां वदंयामि ते ॥”)
माया, पुं, (माया अस्तीति । माया + कर्त्तृ
आदित्वाद्च् ।) पीताम्बरः । (यथा, महा-
भारते । १३ । २४ । १११ ।
“नमो विन्वाय मायाय चिन्वापिन्वाय वै
नमः ॥”)
(मयस्थापयं पुमान् । मय + अच् ।) अर्चुः ।
इति मेदिनी । ये, ४६ ।
माया, स्त्री, (मोयते अपरोक्षवत् प्रदर्शयति मया
इति । मा + “माश्चात्रविद्युभ्यो यः ॥” उवाच ।
४ । १०६ । इति यः टाप् ।) दण्डाणादिः